

ствената декларация за неутралитет или, най-малко, разколебават вярата в него, като изключителното военно положение остава да таи едно незадоволство срещу такава политика.

„Говори се за съюз между България и Турция, нагласяван от някоя велика сила, и тъкмо когато Талаат бей, министър на вътрешните работи в Отоманската империя, идва в София, правителството обявява, че Черноморското ни крайбрежие е минирано. Не е въпроса тук нито за идването на Талаат бей, нито за минирането, но едно правителство трябва да знае, какво впечатление оставят неговите дела. Днес се дават най-успокоителни уверения, а утре се пропускат германски матроси за Цариград и се прекарват военни припаси за Турция. Нима българският народ няма право да пита: каква политика се играе и чрез кого ще бъде тя прокарана? И когато на тоя народ му отнеха едничката контрола — парламента, и то след обещанието на министър-председателя, че той няма да се закрива, а от време на време ще се събира, очевидно, цялата политика на днешното правителство поражда съмнения и всява недоволство в сред народните маси, избягването на което е от първа длъжност на всяко правителство.

„Такава политика, която ражда подозрения и съмнения, а се ръководи със самоувереност, която отива до самозабрава, не може да ползува страната в тоя критически момент; тя би ни изправила пред големи затруднения и непредотвратима опас-